

[Jørgen Gram.]

rørende flyvevåbnet var ikke spørgsmålet om det canadiske tilbud, for vi skal naturligvis have moderne våben, men derimod spørgsmålet om at skaffe piloter til jetflyverne. Jeg ønsker isørigt forsvarsministeren lykke til at få så meget som muligt gennemført, således at de spørgsmålstegn, offentligheden har sat bag de sidste tiders begivenheder, kan blive fjernet og afløst af tro på og tillid til, at det nu går fremad.

Udenrigsministeren hæftede sig ved, at han havde medtaget spørgsmålet om de 5 pct., som har så stor aktualitet. Det er ganske rigtigt, det har det stadig, men der er mange andre ting, som har lige så stor aktualitet dernede. Det nytter ikke, hvis de dansksindede sydslesvigere får, og når de får, gennemført, at de, såfremt de har stemmer nok til et mandat i Sydslesvig, også får repræsentation i landdagen, således som Sydslesvigsk Vælgerforening prøver på at få det gennemført, når man dog også på så mange andre områder gør, hvad man kan for at køre sydslesvigerne træt. Det forsøger man jo indenfor deres danske kulturelle liv med hensyn til brugen af kirkerne, med hensyn til nedsættelse af tilskud til skolerne, der er så ringe i forhold til, hvad der ydes fra dansk side, med hensyn til boykot indenfor erhvervslivet og med hensyn til offentlige bekendtgørelser i danske aviser. Den sydslesvigiske befolkning skal vide, at dette er kendt her i landet, og jeg henstiller til det ærede medlem fra det tyske mindretal endnu kraftigere, end det blev gjort fra denne talerstol, at gøre indsigelser imod de forhold, som jeg her har nævnt.

Ole Bjørn Kraft: Jeg håber, at den højtærede formand vil tillade mig at gøre den bemærkning om forretningsordenen, at hvor vigtig den højtærede forsvarsministers redegørelse end var, så tror jeg ikke, at det kan være i overensstemmelse med forretningsordenen, at en minister fra et andet fagområde i det samme tidsrum, som ellers er tilstået ministeren, som har givet redegørelsen, pludselig giver en ny redegørelse, som medlemmerne af tinget kun har ret til at svare på indenfor samme tidsrum, de svarer den anden højtærede minister,

nemlig i fem minutter. Det er en sammenblanding af tingene, som jeg ikke tror var hensigten, da forretningsordenen blev udformet. Jeg vil derfor henstille til formanden, at vi får lejlighed til i udvalget for forretningsordenen at drøfte den erfaring, vi her har gjort.

Til den højtærede udenrigsminister vil jeg gerne sige, at jeg synes, at temperamentet løb af med den højtærede udenrigsminister i hans replik til mig. Jeg har, siden den højtærede udenrigsminister blev medlem af dette høje ting, fulgt hans karriere med stor interesse og med megen sympati, fulgt ham på vejen mod stjernerne. Jeg har lagt mærke til en ting. Når vi taler så personligt, som den højtærede udenrigsminister syntes det var rimeligt at tale, så er der en ting, der ofte har skæmmet hans fremtræden; det er hans stærke lyst til at give andre karakter. Jeg har ikke i den tale, jeg holdt, talt om den højtærede udenrigsministers personlige egenskaber, som jeg isørigt omfatter med stor sympati, eller om hans måde at tale på eller at fremtræde på. Jeg har aldrig gjort det i min 27-årige politiske karriere, jeg agter aldrig at gøre det, og jeg vil give den højtærede udenrigsminister det råd på dette område at følge mit eksempel.

Det, jeg tillod mig at sige, var, at jeg synes, at udenrigsministerens standpunkt i Paris var så godt, at han ikke behøvede at give en undskyldning for det — og jeg finder, at det er en undskyldning, når den højtærede minister i spørgetiden i sit svar til det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde:

„Da den lille hataftagning, jeg har foretaget ved at stemme for resolutionen i NATO, altså er fælles for mig og det ærede medlems partifæller det pågældende sted“

— altså kommunisterne i Indokina —

„kan jeg ikke se, at uoverensstemmelserne imellem os er større, end at det, der her er sket, kan accepteres.“

Jeg tror ikke, at den højtærede udenrigsminister havde haft succes i Atlantrådet, hvis han havde givet denne motivering for sin afstemning dernede, og den er også i uoverensstemmelse med ånden i hele den holdning, som Atlantrådet har indtaget i denne sag.

Jeg har ikke ønsket, at den højtærede udenrigsminister skulle tale sensationelt, jeg